

KÖYCEĞİZ İLÇE MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ GENÇ KALEMLER

2017

KİTAP OKUMAK

Kitap en iyi dosttur. Kitaplar insana unutulmaz şeyler yaşatır, insanın yalnızlığını giderir. Kitap okurken kendimizi başka bir dünyada buluruz. İnsanın bir kitabı okuması için o kitabı merak etmesi ve sevmesi gerekir. Kitap okumak kelime dağarcığımızı geliştirir. Cümle kurarken nerede ne kullanacağımıza iyi bir rehber olur. Kitap okumak çok önemli bir kavramdır. Kitap okumanın bir sürü yararı vardır. Örneğin kitap okumak yazılılarda bize zaman kazandırır. Hızlı okumamızı sağlar. Kitabı sadece ders içinde değil ders dışında da okumalıyız. Kitap okumak karşımızdaki kişiye daha güzel ve anlaşılır konuşmamızı sağlar.

Bir düşünelim hiç kimse kitap okumasaydı yaşam nasıl olurdu? Bence birçok şeyden habersiz, birçok konuda bilgisiz bir sürü insan olurdu. Kitaplar bazen insanların hayatını değiştiriyor. İnsan bazen üzüyor hatta ağlıyor; bazen de mutluluktan gülebiliyor. Bu duyguları hissetmek için sadece bir kitap alıp okumamız yeterli. Her annenin çocuğuna “kitap oku” dediği bir dönem olmuştur. Benim annemde öyleydi. O zamanlar kitap okumayı sevmezdim çünkü ilgimi çeken kitapları bulamıyordum. Şimdi ilgimi çeken konuyla ilgili kitabı bulup okuyorum. Canım mı sıkıldı ya da çok mu sevinçliyim, bir sayfada olsa açıp okuyorum. Artık kitaplar arkadaşım gibi. Yani kısacası ilginizi çeken, sevdiğiniz konulardaki kitapları bulup okuyun. Emin olun o zaman kitap okumaktan zevk alacaksınız. Kitaplar her an yanımızda olan en yakın dostumuzdur.

10/A Buket Mercan YATKIN

**

VATAN

Ne oldu bu ülkeye?
Ne kadar çok asker şehit oldu,
Anaların içi yandı,
Evladlar babasız kaldı.

Ne güzeldir bayrak sevgisi, vatan sevgisi,
Sevmeye vakit olsa savaşmaktan,
Herkesin içinde bir ateş
Anaların gözlerinden alev çıkıyor.

Babasız büyümüş bir çocuk,
Evladını kaybetmiş bir ana,
Kan dökmek için uğraşanlar,
Hiç doğru gelmiyor bana!

Korku engelliyor her şeyi...
Korkutanlar engelliyor olsa da
Biz babasız, evlatsız kalırız.
Ama vatansız asla!

Çağla ÇELİK 10-A

**

YAŞAM

Hayat, var olası ya da yok olası,
Ya yaşanır ya da yaşanmaz ,
Ya gezilir ya da gezilmez ,
Ya öğrenilir ya da öğrenilmez.

Doğanın güzelliklerini tatmak mı?

Yoksa ölen insanlarımız mı?

Mutlu mesut yaşamak mı ?

Yoksa zindan içinde kalmak mı?

Hayatı güzel sürdürmek ,

Bizim ellerimizde ,

Ya mutluluk içinde yaşayacağız

Ya da güzele kör olup

Zindanımızda öleceğiz.

11/C Derya ÇİÇEK

**

İNSANLIK

Yıl 2017. İnsan olmak çok zor artık. Evet, hepimiz insan olarak doğuyoruz fakat mühim olan bunu ilelebet sürdürmek. Artık çevrimizde sabırsız, saygısız, sevgiye muhtaç o kadar insan var ki... Hatta dünya işine fazla dalmış, dünyanın güzelliklerini göremeyen insanlar var. Ne acı...

Sabah yolda yürürken; gördüğümüz insanlara günaydın desek, yaş gözetmeksizin eli dolu bir insana yardım etsek... Ne kaybederiz? Yolda gördüğümüz bir hayvanı sevemiyorsak bile sevgi dolu bir bakışla ona sevgimizi göstersek. Bunları yapmak çok mu zor?

Aslında bunlar çok kolay şeyler 😊 Biz insani değerler için zaman ayırmıyoruz. Biz gençler elimizde telefon, kulağımızda kulaklık uzaylı gibi ortalıkta geziyoruz. Hâlbuki dışarı çıksak temiz hava alsak... 😊 Ama siz de haklısınız, artık temiz hava kalmadı, temiz çevre kalmadı. Artık toplumumuzda yere çöp atmak çok normal bir şeymiş gibi görülmeye başlandı. Yazık...

Ahlak da çok bozuldu. Herkes, anne baba demek kadar normal bir şeymiş gibi küfür ediyor büyüklere küçüklere...

Herkes kendi derdinde...

Herkes kıyameti bekliyor...

Herkes bu dünya için çalışıyor. Peki, insanlık nerede?

9/B Dilan ÇELEBİ

**

KÜÇÜK ELLERİMİZİN BÜYÜK GÜCÜ

Gözlerimin ağlamaktan kan çanağına döndüğü bir gecede,

Ellerim tutunurken odamın penceresine,

Ölüm kokusu geldi aniden içime.

Çiğdemler, laleler, mis kokuyordu bahçemde.

Meğer şehitlerimiz cennetten getirmiş bizlere pek çok müjde.

Ağlama, diyordu ağabeyim anneme.

Çok mutluymuş gittiği yerde.

Melekler, peygamberler dost olmuş ona.

Ama bir şey söylüyor milletine, sana, bana...

Diyor ki, " Bu vatan sizin! "

Gözyaşlarımızı saklamamızı istiyor düşmanlardan,

Vazgeçmeliymişiz ağıt yakmaktan.

Kardeş kardeşe, el ele verirse eğer,

Kurtarırmışız ülkemizi bu rezaletten.

Türk'ü, Kürt'ü, Laz'ı...

Ne de olsa değil miyiz hepimiz et ve kemikten?

Çektiğim gibi pencereden,

Yüreğime koydum ellerimi usulca.

Dedim ki:

Ordumuz olsa da küçük karınca,

Gücümüzü Allah bilir anca!

Bölünmez bir bütünüz biz,

Yüreğimizde vatan sevgisi,

Toprağımızda şehitlerimiz olduğca.

Gülcan Kutlu 10/A

**

KONUŞAN ELLER

Cuma günü okulun bitmesiyle çantamı aldıktan sonra okuldan çıktım. Kaldırımında yavaş yavaş yürürken omzuma birinin çarpması ile irkildim. Sinirli bir şekilde bana çarpan kişiye baktım. O ise sadece göz kırpıp hızlı bir şekilde yürümeye devam etti. İnsanları anlayamıyordum, bu neydi şimdi! Hiç suçu yokmuş gibi bir de göz kırpmasın mı? Söylene söylene yürümeye devam ettim. Ertesi gün annemin beni zorlamasıyla markete gitmek için evden çıktım. Annemin istediklerini almaya koyuldum. Ödemeyi yaptıktan sonra marketten çıktım. Kulaklığımı takınca yavaş yavaş yürüyerek marketten uzaklaşmaya başladım. Anayola gelince kulaklığımı çıkardım. Yoldaki aracın geçmesini beklerken karşıdan bir çocuğun, gelen arabayı fark etmediğini gördüm. Seslendim ama fark etmedi. Araba iyice yaklaşmıştı. Çocuk arabanın hala farkında değildi, bir şeyler yapmalıydım yoksa araba çocuğa çarpacaktı. Birden ben de kendimi yolun ortasında buldum. Çocuğu kolundan tuttuğum gibi kenara çektim. "Niye yolun ortasında duruyorsun, korna seslerini duymuyor musun?" diye bağırmaktan kendimi alamadım. Çocuk ise beni hiç duymamış gibi boş boş bakıyordu. Sürücünün el kol hareketleriyle bize söylenmesine aldırmandan gitmesini izledim. Yanımdakine, az önce hayatını kurtardığım çocuğa, döndüğümde dün bana çarpan çocuk olduğunu fark ettim. Benden 3-4 yaş büyük bir erkek çocuğuydu. Yaşadığım korku ve endişe ile "Sen hiç önüne bakmaz mısın, Ya araba çarpsaydı sana? " dedim sinirle. Ona baktığımda ise dudaklarımı

takip ettiğini fark ettim. Gözlerimi, gözlerine sınırlı bir şekilde kilitlediğimde bana beni anlar gibi bakınca hala amacını anlayamamıştım. Benim anlamadığımı anlayınca önce iki elini kulaklarına götürüp elini çarpı şeklinde salladı. Her şeyi yavaş yavaş anlamaya başlıyordum. O bizim gibi değildi. Dün bana göz kırptığında da onu yanlış anlamıştım. Amacı benden özür dilemekti. Şimdi ise bana durumunu anlatmaya çalışıyordu. Elleriyle konuşamadığını ve duyamadığını söylüyordu. Onu tamamen yanlış anlamıştım. Nasılda böyle bir hata yapmıştım. Onun hakkında ne kadar da yanlış şeyler düşünmüşüm. Ona ne kadar yanlış davrandığımı şimdi daha iyi anlıyorum. Ona anlayışla ve gülümseyerek baktığımda beni anladı ve bana el işaretleriyle teşekkür edip uzaklaştı. Bilmiyordu ki benim hayata karşı bakış açımı değiştirdiğini.

12/ B HATİCE YILDIZ

**

MUHAMMET' E VEDA

İkinci döneme biraz yorgun başlayan bedenim okul girişinde “Dün gece Muhammet Çoban ölmüş.” diyen Müdür Yardımcısı'nın sesiyle tavanla taban arasında sıkıştı. Yüreğimin patlayacağını hissettim o an. Gözlerin geldi aklıma sonra kırmızı yanakların. Gülen yüzün geldi aklıma Muhammet. Neye uğradığımı şaşırımdım. Neyin cezasıydı bu, tam da okulların açıldığı 06 Şubat günü.

Uzun kirpiklerin, kırmızı yanakların ve her zaman gülen yüzünle kazındın yüreğime.5 Şubat oğlumun doğum günü. Nereden bilecektim Deniz pastasındaki mumlara üflerken bir başka oğlumun on sekiz yıl önce beşiği için asılan halkada cansız bedeninin sallandığını, üniversite hayaliyle her gün biraz daha alevlenen mumunun bir anda söndüğünü.

Gece rüyamda gördüm seni Muhammet. Yattığın yataktan kalkmaya çalışıyordun. Bense; Uyu oğlum, huzur içinde yat oğlum, ışık içinde yat oğlum diyerek yatırmaya çalıştım seni yatağına. Fatiha okudum gece dörtte ruhuna Muhammet.

Haftanın ilk üç günü 12/A sınıfına dersim olmamasına çok sevindim çünkü sırana resmini, tişörtünü koymuştu arkadaşların karanfiller eşliğinde. Bir de gazetede ki ölüm haberin duruyor sıranın üstünde. Oysaki biz seninle sorular çözüyorduk o sıranın üstünde. Senin hayallerin vardı geleceğe dair. Seni öğretmen yapalım Mami dediğimde o tatlı gülüşünle “Olur Hocam.” derdin.

Sınıfına dersim olduğu gün –yani çarşamba- seni toprağa koyalı üç gün olmuştu. Ayakların geri geri çekti beni. Senin sıranda seni görmeyi ne çok isterdim Muhammet.

Bugün 10 Şubat 2017.Arkadaşların ve öğretmenlerin senin için lokma döktürüyorlar okulun bahçesinde. Sanki bahçe duvarının köşesinden çıkıp gülen yüzünle “Hocam kurs var mı?” diyecek gibisin. Ne olur çıksan okulun köşesinden, ölmüş olmasan Muhammet. Hayallerin, umutların, yaşama sevincin bitmemiş olsa Muhammet.

Kantinin önündeki ahşap masada hafta sonu kurslarında soru çözer ,sohbet ederdik. Bugün, aynı masada anneannen ve babaannen ile ölümün üzerine konuşup lokma yedik. Kardeşin Musa'nın yüzünü okşarken senin yüzünü okşadım Muhammet.

Annen, “Beşiğini bağladığım halkaya, oğlumun bedenini asacağını bilemedim.” demiş. İçim parçalandı Muhammet. Bir evladı büyütmenin ne demek olduğunu biliyorum. Ben de bir anneyim. Evladın ne olduğunu evladım aklıma düşünce burnumun direğinin sızlamasından bilirim.

Arkadaşlarının yüzünde seni görüyorum Muhammet. on ikinci sınıf öğrencilerinin yüzünde sen. Nereye baksam sen. Okulun duvarları, bahçesi, sınıflar hatta sevdiğin kızı görmek için beklediğin koridorlar...Her yer sen Muhammet.

Üniversiteye hazırlanıyordun Muhammet. Soru bankaların ,en sevdiğin hırkan bahçedeki çileklerin ıssız kaldı Muhammet. Umutlarını, hayallerini, aşklarını ve genç yaşını arkadaşlarının yüreklerine kazımaya çalışıyorum. Sende yarım kalan her şeyi arkadaşlarının tamamlamasını istiyorum. Hayallerini onlar gerçekleştirsin.

Başarılarını mezarına gelip sana anlatacağiz. Söz verdiler. Şimdiye kadar kendileri için çalışıyorlardı. Şimdi ise bir de “Muhammet için” diyerek tutunacaklar dört elle hayata.

Muhammet 12 Şubat toprağa düştüğünün yedinci günü. Lokma döktürüp dua okuttu ailen. Bütün arkadaşların, öğretmenlerin, mahallendeki herkes sizin evdeydi. Çileklerini sevdim senin yerine ve öldüğün dün diktiğin fideleri okşadım saçını okşar gibi. Odana girdim. Resim dersinde yaptığın resim hala duvardaydı. Oda sen kokuyordu Muhammet. Mezarına geldik seni seven arkadaşların ve öğretmenlerinle.. Ellerimizle karanfiller diktik mezarına hercai. Baktım uzaktan her zamanki gibi yine yakışıklı oldun be oğlum...

Muhammet, Güzel Oğlum!

Huzur içinde yat. Işık içinde yat. Gözün arkada kalmasın. Gittiğin yere bir gün biz de geleceğiz. Sende yarın kalan

güzel olan ne varsa senin için , pırıl pırıl yürekli gençler için tamamlayıp geleceğiz.

Seni oğlumun her doğum gününde yüreğimin derinlerinde ince bir sızı olarak hatırlayacağım. Allah kusurlarını affetsin evlat.

On sekiz yaşın umut ile kaplanmış,
Başucuna arkadaşların toplanmış,
Ölüm gelmiş uzun kirpik üstüne,
Alın yazın okur gibi saplanmış.

Uyu Mami oğlan uyu,
Öte gecelerde büyü.

Kalbi kalbe kavuşturan sen idin,
Çileklere hayat veren can idin,
Yüklendin mi hayalleri sırtına,
Karanlıkta ışıldayan gün idin.

Uyu Mami oğlan uyu,
Öte gecelerde büyü.

12 Şubat 2017

Sondane YILMAZ

Naip Hüseyin Anadolu Lisesi Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

**

AŞK MI YOKSA KADER Mİ

Aşık olmak kendi seçimimiz mi yoksa kaderin bizlere bahsettiği en güzel duygu mu? Aşk bence biz insanların içimizdeki boşluğu doldurmak için muhtaç olduğumuz en içten duygudur ve kimi seveceğimizi bize kader gösterir. Biz kaderin yollarında sadece yürümek için bacaklarımızı ve ayaklarımızı kullanırız. Nereye gideceğimizi kimle karşılaşacağımızı kimi seveceğimizi ve kime gönülden bağlanıp ona sadık kalacağımızı bize kader gösterir.

İnsanların çoğu bu gerçeğe rağmen kaderine isyan edip başka yollar arayıp başka kaderler yaşamayı tercih ediyor. İşte bu yüzden insanlar emeklerinin karşılığını istedikleri ve arzuladıkları derecede alamıyorlar.

Kaderin bu oyununa alet olmak biz insanların seçimi. Biz sadece bu kader satrancının piyonları gibi- en değersiz taş gibi- gözüksek de en önemli hamlelerde rol alırız .

Uzun lafın kısası insan sevmeye ve sevmeye, yemek ,içmek ,nefes almak kadar muhtaçtır. Biz kaderin önümüzde kurduğu labirentte yürürken kader bir gün bizim olanı bize getirecektir.

9/B Oktay DEMİREL

**

